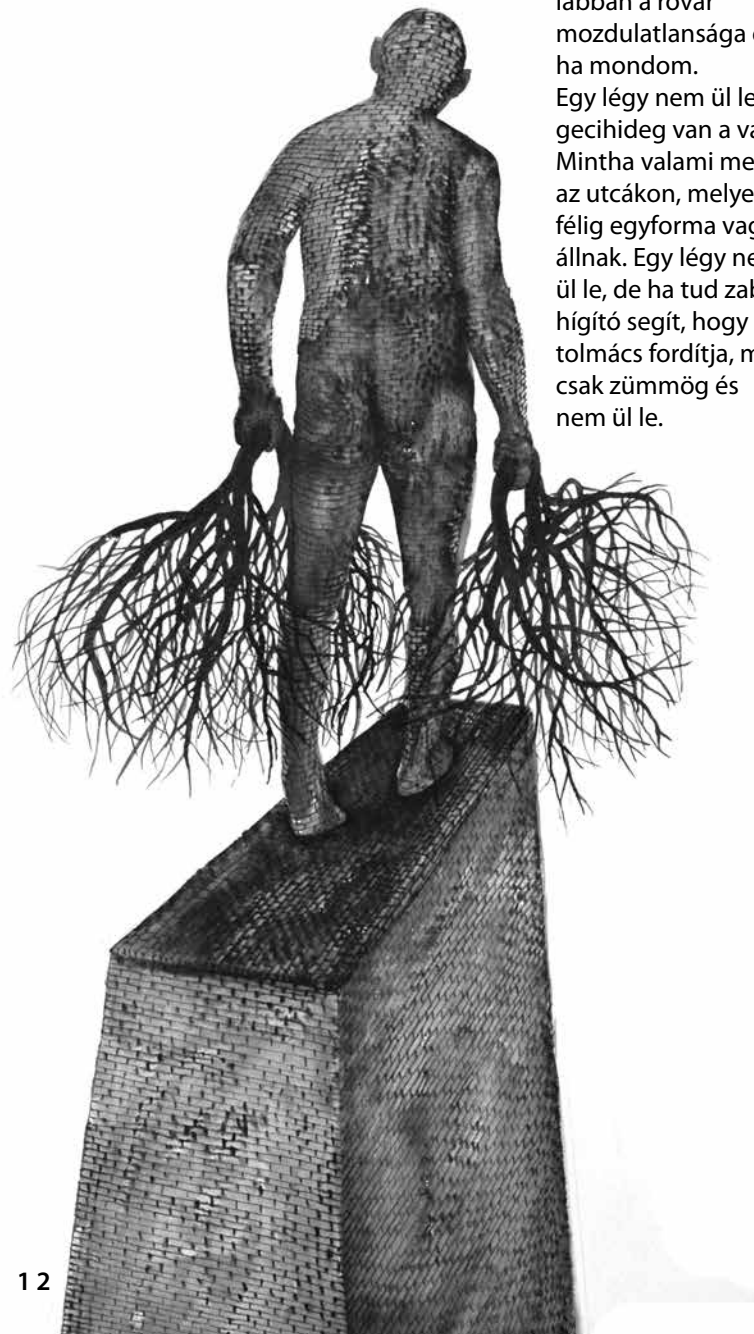

LESI Zoltán

Egy légy nem ül le.

Ez a merevség a
lábban a rovar
mozdulatlansága egy befőttesüveg szájánál. Egy hang a háttérből: kussolj,
ha mondom.
Egy légy nem ül le, összedörzsöli a kezeit, mert
gecihideg van a varsói napsütésben.
Mintha valami meglepetésre várnánk, röplünk
az utcákon, melyek fölött
félig egyforma vagy enyhén árnyalt téglatestek
állnak. Egy légy nem
ül le, de ha tud zabál. A zsírszegény diéta és a
hígító segít, hogy ne hízzunk el. Minden szavunkat
tolmács fordítja, mert egy légy
csak zümmög és
nem ül le.

Beszéd közben is áll vagy járkál,
mert fáj az aranyere. Egy légy
nem ül le, nem tagadja a depressziót, ami nem beleng,
mint a szarszag, inkább csak
leszorítja a fejed.
Itt a kávéd. Kösz, nem kell, és nem akarom megismerni
a várost. Varsóban nem felejtet. Így csak
egy német harap az almába, így csak
egy orosz kanalazza a kaviárt. Micsoda
ordas hazugság,

összemosni a sötétszürkét a feketével. Dögöljön
meg, aki elhiszi vagy inkább ne, csak én. Egy légy
nem ül le, és nem szolidaritásból
olvas. Alacsonyan repül
a piszkosszürke Visztula fölött.
Félútnál kétségbeesetten visszafordul,
mert nem bírja a távot. Ne mondja senki, hogy az
utca kövezetén egy bolond is tud
úszni, mert én a víz gondolatától is
rettegek.

